

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis, Commentariorum Libri LVIII

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Pierius Valerianus Ægidio Viterpiensi Cardinali S.P.D.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

A uti sibi teterque halitus per
denique affectus, pravosque
adoriuntur, cuius puritatem
factant, lethaliq; morfu in pe
magis pestilenti morbo faedissim
incolumitati nitorique suo assertum
conspicuum jamjam invadere tentaret
de eum aggressus, vibrato pilo, ferroq; per os medium adacto, pertransit aque
straverit, frustra que volumina illa terrifica quatientem replicantemque, pluribus tandem ictibus ad
fatum alliso capite contecerit, atque ita vere fortitudinis coronam, & deorum illatus numero con
secrationem etiam fuerit assecutus.

PIERIUS VALERIANUS
ÆGIDIO VITERPIENSI
CARDINALI S. P. D.

Empie me facturum existimo, nisi studiorum meorum, qualiacumq; esse possunt, rationem omnem
ad te deferam, quem humanissimum semper eorundem moderatorem habui. Nam durissimis et
iam temporibus, cum ea omnia deessent, quae uniuscujusq; ingenium ad labores invitare solent,
rebusq; sepius desperatis, non Roman tantum, verum etiam ipsa literarum studia deserere soli
citarer, cum praesertim essem non semel in officii societatem a Bannisco, qui de Maximiliano suo tam multa,
tam honorifice predicabat, invitatus, una tamen auctoritas tua in causa fuit, cur non usq; adeo animum
desponderem: tu enim nunc hortando, nunc monendo: nunc opem auxiliūq; tuum pollicendo, bono me
semper animo esse iussisti. Neque per te stetit, dummodo aequum fuissent tempore, quin aliquod studii mei
otium aliquando compararetur: quo uno ego gravitatis & benevolentiae tuae praesidio sustentatus, angustia
illa omnia ea constantia pertuli, quam in tot annos firmissimam perdurare, amici dubio procul omnes ad
minabantur. Quem vero non confirmassent frequentissima illa adhortationes tuae cum tanta me charita
te complectere? cum me non privatim modo, sed publice etiam commendares? Poterone ego umquam
dememinisse praclarissima illius concionis tuae, quam frequentissimo totiusne urbis an orbis dicam, confes
sus, ante vir auctoritatis habuisti, ubi cum è re nata quadam et atis nostrae lumina laudibus in caelum ex
tulisses, quae tua de me quoq; specula, quae praedicatio fuerit, Roma (scimus quanta huic nomini vis) tunc
novit universa: in quo licet illa pietati erga te mea permiseris, non quod merita postularent mea, id ta
men de me iudicium testimoniumq; tuum multarum inde vigiliarum incitamentum fuit? Hinc fa
ctum, ut lucubrationes aliquot alias, tum inprimis Aegyptiaca illa commentaria de rerum significa
tionibus, tot annorum vigilias, tot dierum atq; noctium sudores, tot in reconditis rebus eruendis
D lucis, dandis conatus, in eam demum speciem informarim, ut conspici nullo jam meo, quamvis maxime ve
recundi, rubore posse confidam. Quod vero in huiusmodi negotio absolvendo reliquum est, cum univer
sum opus insignire nunc speciosis literatorum hominum nominibus constituerim: argumenta que ipsa par
tiri ne uno continenter libro complexa, odiosum ob rerum multitudinem volumen efficiant, amicos mihi
quosdam designavi, quorum hortatu modo hoc modo illud a me conscriptum esset (nos hoc Πλατωνα
xov) id enim maxime commodum visum est, quod ambitioni pretererem amicorum scilicet impulsu
me tam multa elaborasse: quando hodie id plurimum vitio verti video, quod laboriosa quis ac difficilia
aggredi ausus sit, quod honestam industriam turpi otio praeulerit. Inter hos autem eorum inprimis ratio
nem mihi habendam proposui, qui mihi talia meditantibus suffragati sunt: cumq; tu omnium maxime non
modo aliquid adieceris calculum, sed auctor pene fueris, ne inchoatum hoc opus olim abiceretur, mihi pre
cipue

cipue delectus es, cuius nominis lucubrationum huiusmodi partem nuncuparem. Quod si meum hoc institutum non aspernatus fueris, fac ex te sciam, quod precipue animal tibi velis inscribi. Putes vero inuicatum te ad Corytianas cenat, in quibus discumbent tecum Bembus, Sadolethus, Sanazarus, & plerique alii, quos à te summo opere diligi, & à quibus te plurimi fieri non ignoro: ubi tamen id tantum honoris causa orationem tibi habendum sit, ut ejus animalis, quod tibi apponi iusseris, ferculum accipias. Obsecro vero, pro summo meo erga te cultu & incomparabili observantia, ne aliter huc descendere dedigneris, quam vocatus olim ad Elegiacam Amorum meorum cenam conferre te non erubueris, & meam hanc qualitercumque grati animi declarationem eo vultu suscipias, quo me ad exhibendum huiusmodi munus totiens accendere consueisti.

ÆGIDIUS CARDINALIS
PIERIO VALERIANO
S. U. O. S. P. D.

uantum me commoverint literæ tuæ, suavissime mortalium Pieri, ut sine incredibile voluptate cogitare, ita verbis satis assequi nunquam possem. Nam tametsi antiqua illa amicitia nostris, & omnia quæ ab amicissimo expectari possunt, ab humanissimo isto ingenio tuo mihi expectanda, si pollicebatur, non erit tamen ut unquam aut precipue hoc tempore, divinis illis tuis lucubrationibus, tot huius ætatis luminibus, posse me hominem admodum tenuem & obscurum inscribere sperare audeam. Sed ut nihil infelicius quam in mala ingenia incidere, ita nihil felicius, quam in bona. Mentis enim istius bonitas fecit, ut nec huius temporis absentia diuturna obsuerit, nec mea superiorum temporum negligentia, nec culpam forte aptius dixerim, & peccatum. Dicis enim, cum labores rebus parum secundis, minus arriente fortuna; præsepe te à me fuisse in bonam spem erectum & ad melius sperandum confirmatum. Dispere a, si quid unquam occurrit mihi in universa vita, unde plus angar, erubescam, doleam, quam quod solis verbis isto tunc officio functus sum, cuius ego rei cum recordor (recordor autem frequentissimum) modo facti, aut infelici potius me pœniteat, verum etiam mei supra quam cogitare quis posset, & piger, & pœdet. Quod vero & boni consulueris, & bene merentissimis istis clarissimisque viris annumerari me statueris, facis, ut cum jure illi quidem hæc à te recipiant, unus ego, cui nullo ista jure tribuantur, gravissimo obstringar ere alieno, quo quidem non sum in contrahendo promptior, quam futurus sim, si unquam dabitur, in solvendo. Animal mihi peculiare est canis ineptum Ciconia, ubiq; non obscurum exemplum pietatis, non ab Aristotele & sensilium studiosis modo memorie proditum, verum à Theologia arcana Hebræorum tum cultu, tum diviniis honoribus venerata. In arcanis enim eum habet locum ea avis, ut nihil possit aut reperiri sacratius, aut divinis excogitari. Poteris, si videbitur, avem ut in hominibus pascendis ineptam, ita in alendis parentibus laudatam commendare. Quod si id minus ad rem, quam tibi proposuisti facis, dicitur posset, quando Ciconiam ad dapes ferre non est, Columbam similem afferi licere. Sed jam Suis non ulterius Minervam. Ego non ad Corytianas cenat, ubi quandoq; quasi digladiatum pugna plus quam Cœnare a sed velut in arcanum Corytium specum, qui, ut Pomponii verbis utar, mirificus & pulcher, ac paulo post totus augustus & fere sacer, habitariq; à Diis & dignus & creditus. Nam si datores eorum Diis, quis neget antrum Musæ tuæ à Diis inhabitari, qui eodem tempore Ægypti gloriam instauras, quo Turca evertit simulq; illa sensit inde malum demonem militiam delentem, tyrannide prementem, signa, statuas, marmora, & quicquid antiqui splendoris erat, diripientem. Hinc te Diis comitibus non camenta, non saxa, non vanas pyramides, sed sapientia veteris, sed divina eruditionis, sed arcanarum sacrarumq; literarum scriptura monumenta reponere, ignota mortalibus arcana instaurare, lucem canæ doctrinæ, quam à Græcis abesse audivit Solon, post tot secula ab inferis revocare. O felicem Ægyptum: longe quidem illa felicior à te facta est cum cecidit, quam cum staret: illa enim humi sita à Selymo Turcarum principe occupari potuit: hæc, ut sapiens Ciconia altum in calo nidum struens, in ævum tuta vivet sempiternum. Vale. Roma M. D. XXV. VII. Id. Aprilis.

JOAN.